

Tittel: Sabeltann på tomgang

Ingress: Formoes viser og skuespilleres enkeltprestasjoner bærer denne ujevne forestillingen.

Av: Elisabeth Leinslie

Kaptein Sabeltann og Den Forheksede Øya

Idé, manus: Terje Formoe

Regi: Bjørn Sæter

Med bl.a.: Svein Roger Karlsen, Hans Rønningen, Håvard Bakke, Marlen Hamsund, Kristian Fluge Sævig, Siw Anita Andersen

Dyreparken i Kristiansand

Den 8. Kaptein Sabeltann forestillingen gikk av stabelen natt til i går. ”Kaptein Sabeltann og Den Forheksede Øya” er markedsført som ”en helt ny oppsetning av forestillingen” ved samme navn som hadde premiere i 2000. Det kan godt være det er mye nytt her, men det er også mye som hviler dvaskt på en allerede gitt publikumsuksess.

Barne-evergreens

I 18 år har vi levd med fenomenet Kaptein Sabeltann. Totalt på barnas premisser har Terje Formoe skapt et sjørøverkonsept som aldri ser ut til å skulle gå av moten hos de små. 900 000 barn og voksne har i løpet av disse årene sett forestillingene, som bortsett fra ett år har hatt fast tilholdssted i Dyreparken i Kristiansand.

For meg drukner derimot mange av konseptets kvaliteter i den enorme merkevarebyggingen som omgir det. Noe man blir ubønhørlig påminnet om i ”Kaptein Sabeltanns Verden” i Dyreparken, som er fylt av butikker med overprisede Sabeltann-ting. Men under forestillingen blir man påminnet hva Formoe har skapt, og det er særlig hans melodiose viser som utpeker seg. Når de synges godt, noe som ikke er gjennomgående, er de svært medrivende og kvalifiserer til evergreens innen barnemusikken. Hadde produksjonen blitt påkostet levende musikere kunne forestillingen med andre ord også vært en god konsertopplevelsen.

Umotivert

”Kaptein Sabeltann og Den Forheksede Øya” er en enkel historie om nok et sjørøvertokt. På leting etter gull møter Kaptein Sabeltann og hans medspillere hindre og onde mennesker. Spenning og latter avløser hverandre, men det blir aldri så intenst spennende og morsomt som man kunne ha forventet seg. Noe skyldes regien – som inneholder få overraskelser. Noe

skyldes koreografien – som er for puslete og enkel i forhold til scenens størrelse og den tidvis storslagne musikken. Noe skyldes skuespillerne, spesielt noen av dem som har spilt Formoes sjørøvere i flere år spiller både monotont og ser ut til å gå på automatikk. Til og med selveste Kaptein Sabeltann (Karlsen) er heller dvask. Dette er for så vidt ting man kan tåle av denne form for forestilling, men når det store høydepunktet bare blir en klossete og dvaskt fektekamp mellom Kaptein Sabeltann og Greven av Gral (Håvard Bakke), undres jeg hva motivasjonen og ambisjonene bak denne forestillingen er.

Noen enkeltprestasjoner utmerker seg som sterkere. Et av forestillingens lysglimt er nykommeren Jakob Oftebro som skaper liv og røre med sin versjon av Stælken. Han gir seg hen til denne urkomiske karakteren, og sammen med Pinky (Sævig), Sunniva (Hamsund), Miriam av Gral (Andersen), Greven av Gral (Bakke) og hans tre tjenere, ror han i havn en ellers umotivert og ujevn forestilling.

Anmeldelsen ble publisert i Dagsavisen i 2007